

Тижневик

П'ЯТНИЦЯ,
29 вересня
2023 року
№36 (3084)

ГОЛОЛОЕ ОПІЛЛЯ

Сторінка у «Фейсбукі»
за посиланням:
<https://www.facebook.com/profile.php?id=100017501118502>

За даними СБУ, фігурант за хабарі "вирішував питання" з місцевою військово-лікарською комісією про визнання військовозобов'язаних тимчасово непридатними до служби.

Стор. 3

Читайте
в номері

ТЕМА НОМЕРА

Сучасні українські Герої. Хто вони?... Добре знаємо, не з книжок, а з теперішніх реалій, що це звичайні чоловіки та жінки, хлопці й дівчата, які з гідністю виконують свій громадянський обов'язок перед рідною країною, яка опинилася в смертельній небезпеці. Правда, наші воїни-Захисники не вважають себе Героями, а кажуть, що просто несуть із совістю та знанням справи військову службу, визволяючи Україну від окупантів.

Серед Героїв повномасштабної російсько-української війни один із багатьох наших земляків, якими пишається Рогатинське Опілля, - Дмитро ЧЕРЕПОВСЬКИЙ. Про молодого арміяця нещодавно розповіло інформгентство АрміяInform у матеріалі "Обличчя Перемоги".

Ми ж, зі свого боку, постаралися сконтактувати із бійцем ЗСУ та з цікавістю поспілкуватися про бойовий шлях українського воїна на нелегких фронтних дорогах.

Дмитрові Олександровичу 38 років. Народився у Латвії. Мама - лікар за фахом, батько - військовий. Після розпаду срср сім'я Череповських вирішила переїхати на Прикарпаття, ближче до рідних, оскільки в Коломиї мешкали їхні батьки. Дмитро мав тоді 7 років, як прибули на проживання в Рогатин. Здобувши середню освіту, здібний до знань хлопець вступив до обласного вишу навчатися на банкіра. І вже на 4 курсі паралельно зі здобуттям вищої освіти працював у банку. У цій фінансовій установі впродовж 5 років закріпив здобуті в інституті знання на різних посадах та напрямках роботи. Та коли банківська сфера почала потроху занепадати, юнак вирішив змінити місце роботи і пішов працювати в торгівлю.

Страшна звістка ранку 23 лютого 2022-го застала Дмитра Череповського вдома, в Івано-Франківську. Тривожне передчуття великої небезпеки, що напередодні, впродовж ночі, під постійний гул реактивних літаків не давало заснути, на жаль, справдилося. Зателефонував батькові, сказав дружині, щоб із дітьми збирали

речі, бо почалася повномасштабна війна... Дорогою на роботу побачив, що в аеропорт потрапила ворожа ракета.

І вже через декілька днів, 1 березня, мобілізований до лав ЗСУ Дмитро Череповський був у навчальному центрі.

- Мої обидва діди і тато були військові. У 90-ті - 2000-ні роки, як відомо, українську армію розвалювали за допомогою наших чиновників. Тож, подивившись на службу батька, я не хотів пов'язувати своє майбутнє з професією військового. Свого часу за станом здоров'я не був призваний на строкову службу. Тому не мав ніякого військового досвіду, - розповідає Дмитро Олександрович.

Після навчання армієць потрапив у підрозділ артилерії. Спочатку вони освоїли всі причині, а згодом і самохідні гармати різних калібрів. А потім озброєних знаннями артилеристів спрямували у 36-ту бригаду морської піхоти. У цьому підрозділі ЗСУ тоді була потреба в самохідниках самохідної артилерії. Тож молодих бійців направили на двотижнєве перенавчання у той же навчальний центр.

І вже з червня 2022 р. Дмитро разом із бойовими побратимами вступив у перші бої з окупантами на Миколаївщині, Херсонщині. Бойовий шлях бійця нині важко виміряти кілометрами, бо фронтова дорога наших Захисників довга і важка, а місія - надто відповідальна та важлива: очистити рідну землю від ворогів та здобути Україні територіальну цілісність.

- Чи складно було Вам попервах психологічно перелаштуватися з мирної праці на військову? - цікавимося у військовослужбовця.

- Спочатку був страх (адже це нормальний стан людини, бо всі жити хочуть), а потім він минув, - каже Д.Череповський. - Коли починаєш вивчати свою нову професію, починаєш ставати спеціалістом, страх минає. Що якісніше ти вчишся і працюєш, то менше страху і більше впевненості. Якщо людина хоче, то вона може навчитися всього.

Боець переконаний: для того, щоби з честю виконувати обов'язок Захисника України, людина, найперше, має бути вмотивована захищати свою державу, землю, власну сім'ю, а також бути відповідальною, без шкідливих звичок. Головне- бажання, а все решту додасться з

набуттям військових знань та досвіду.

- Розкажіть, будь ласка, детальніше про випадок, коли одним влучним вогнем

знищили понад 100 орків, - запитуємо у бійця ЗСУ.

- Ми перебували на бойовому чергуванні біля населеного пункту, який наші морпіхи разом з іншими бригадами взяли. Це була лісопосадка, дуже важлива для цього населеного пункту. Окупанти вирішили відбити його. І більше 150 загарбників наблизилися до нашої піхоти. Мій екіпаж влучним вогнем знищив понад 100 росіян. Принаймні, ми вивели їх із ладу, тому що важко було порохувати хто з них 200 чи 300-ий. Із 150-ти чоловік втікали тільки два десятки - повідомила нас аеророзвідка. Тож потім московити навіть записали відео, що ми їх там сильно покремсали. До речі, будинок, де ворогам спершу вдалося сховатись, наші арміїці ідентифікували та знищили й решту 20 орків, - розповів командир гармати САУ 2С1 "Гвоздика" миколаївських морпіхів.

Окрім Д.Череповського, в екіпажі під його керівництвом троє чоловіків - молодих хлопців, найстаршому з яких 26 років, а наймолодшому - 24. Навідник Олександр Кузьменко - з Полтавщини, заряджаючий Микола Мельниченко - з Черкащини, механік-водій Артур Бондаренко - з м. Слав'янська Донецької області. Це вже другий екіпаж командира самохідної артилерійської установки (оскільки Дмитра раніше перевели в іншу батарею), з якими вже не один місяць успішно знищують ворогів.

За мужність та відвагу наш земляк кілька місяців тому удостоївся відзнаки

Головнокомандувача ЗСУ Валерія Залужного "Сталевий хрест".

Звісно, нас цікавила і думка бійця щодо дальшого розвитку подій на фронті. Молодший сержант Д. Череповський вважає, що все дійде до логічного завершення.

- Росіяни зараз у такому стані, що просто розвернутися і піти не можуть, але і продовжувати війну їм немає сенсу. Ворогів дедалі більше затискають у лещата. Думаю, що до року все це вдасться вирішити - і світ допоможе нам. А на путіна буде настільки давити своє ж населення рф, що на "вилах винесе" з кремля, або його ліквідують, - каже боець.

Насамкінець спілкування запитуємо наскільки воїни-Захисники відчують на передовій підтримку народу. Відрадно було почути, що таку підтримку відчують дуже сильно. Допомагають їм і волонтери, зокрема технікою. Військові замовляють у них певні дорогівартісні речі, тому що не все можуть придбати. Дуже відчутною є підтримка Волонтерського крила, що діє в Рогатині під керівництвом Михайла Крука. Також вагому допомогу надає Благодійний фонд "Незламні з України", в якому, до речі, є і наш краянин-рогатинець; тут виділили екіпажу Дмитра Череповського волонтерський автомобіль, що повсякчас стає в нагоді бійцям на передній лінії боротьби з ворогом.

- Закликаю всіх людей донатити на ЗСУ і допомагати українському війську, тому що це дуже важливо. Хто не може служити - хай допомагає, бо війна стосується всієї України, а не тільки певної її частини чи певних людей, - наголошує армієць.

Тож справа честі кожного з нас, шановні краяни, читачі газети, дослухатися до слів військовослужбовця,

який разом із побратимами вже другий рік захищають наш мирний сон і щоденну працю. Молитва за наших бійців та постійна підтримка української армії- ось що має бути нашим пріоритетом сьогодні, завтра і до остаточної поразки ворога на полі бою, а отже, до омріяної української Перемоги.

Ольга КОНОПАДА.